doc. Duch

W 2

IV. Mazi kongres

15.11. 2008

V úvahách nad tématem a příspěvky letošního, již čtvrtého, Mazikongresu mi přišlo líto nějakým způsobem nevzpomenout kus dodnes nedoceněné badatelské práce z minulých ročníků, tuto znovu neoprášit a nezapojit ji do dalších souvislostí.

Má zcela první přednáška na Mazikongresu roku 2005 se zabývala věníkem, resp. točenicí v heraldice a naznačila určité zvláštnosti v heraldice Václava IV. – k tomu se letos částečně vrátíme. Druhý příspěvek na následujícím kongresu vzbudil značný rozruch svoji odvážností v odhalování tajemství klášterního života – k tomu se letos raději vracet nebudeme, neb klášter konečně naplnil svoji funkci a bude odteď sloužit zjevně daleko potřebnějším. Konečně přednáška minulého roku rafinovaností vlastní Da Vinciho kódu pronikla do útrob hradu a ukázala nám točnický odkaz Jana Nepomuckého – a její část si letos také zopakujeme.

UŽÍVÁNÍ TOČENICE V HERALDICE A NÁVRHY VLAJEK SOUHRADÍ TOČNÍK A ŽEBRÁK

Již při letmém pohledu na erby pánů a správců Točníka a Žebráka zjistíme, že se to v nich hemží různými zvířaty, především okřídlenými – orlice, papoušci, draci, havrani, atd. Zvířecí motivy se objevují co se týče Čech výjimečně hodně i v dnešní komunální heraldice v okolí hradů, resp. současného správního okresu. Zvířata se objevují i v historických znacích měst – ponejvíce samozřejmě český dvouocasý lev.

Pokud se ale budeme soustředit na samotného Václava IV., jeho dobu a konkrétněji na jím udělené znaky, překvapivě zjistíme, že se použitými heraldickými figurami dostávají do úzké skupiny tzv. heraldických bestií (tedy zvláštních sloučenin zvířat), resp. že veškeré znaky, které král udělil, jsou výhradně složeninami zvířat, které běžně neexistují.

Slepá mapa Čech nám ukazuje čtveřici měst, které mají ve znaku prapodivnou zvířecí složeninu: nejblíže Žebrák, dále Rabštejn nad Střelou, Slavkov u Brna a konečně Českou Třebovou. K nim si ještě připočteme původní znak Cerhovic, který ale vznikl až o sto let dál – za Vladislava Jagelonského. Žádný jiný znak města v Čechách na sobě nenese heraldického bastarda, jen tato pětice a žádné jiné nebyly vytvořeny Václavem IV. – přinejmenším zajímavá shoda.

Jen pro přiblížení – znak Žebráku kombinuje lva a medvěda, znak Rabštejna lva a orlici, znak Slavkova lva a dvě orlice, znak České Třebové (podle pověsti situovaný do čtvrtováclavské doby) kohouta s lidskou hlavou a konečně pro úplnost znak Cerhovic medvěda a jelena. – Jak úžasná geneticky zmutovaná ZOO!

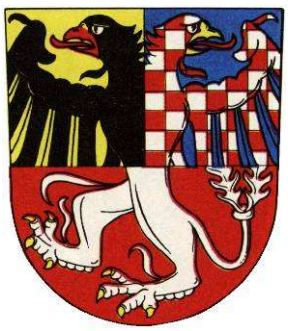

Podívejme se na to, co mají tyto znaky společného a jak by mohly být tvořeny – cesta kombinace dvou různých znaků je nabíledni a mnoho dalšího poznání nám nepřinese – zde užijeme příklady Děčína (pokus páření lva s rybou) nebo odvážný znak – ale vzhledem k českotřebovskému znaku potřebný příklad Protivína – tedy Schwarzenberské křížení Turka s vránou (Schwarzenberkové nedomysleli, že po několika desítkách let se o podobné volné křížení postará sám nedaleký reaktor Temelína) a nebo vyloženě nepovedené novodobé Konětopské pokusy při topení koně. Klasická historikova cesta nás zavede k jasně definovanému systému vzniku heraldické bestie, totiž dělení částí ploch štítů a jejich další slučování. Zde klasický historik ustane a nehne se z místa. Nenajde ani bližší spojitost mezi oběma panovníky, kteří znaky vytvořili – Václavem IV. a Vladislavem Jagellonským.

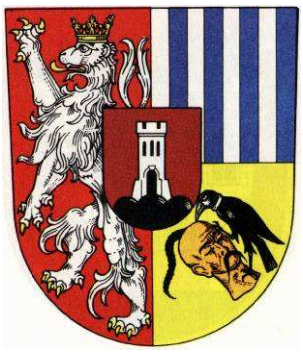

Podívat se na celou záležitost kombinací metod KTMD (Kmínrleho triviálním myšlenkovým direktem), metodou vinglrealismu FA Zubatého i singulárních bodů prof. Lahodové však přinese – ostatně jako vždy – zcela nová a nebojím se říci očekávaná převratná zjištění.

Při pohledu na život a vládu obou panovníků zjišťujeme mnoho společných aspektů. (oba nástupci silných panovníků; oba bez panovnické koncepce; oba užívají W; oba uměnímilovníci; oba stáli u stavebního boomu; oba řešili spory katolíků a nekatolíků; oba zažili pražskou defenestraci; oba byli alkoholiky; oba vládli přes čtyřicet let; oba …) A mimo jiné jsou jediný za celou dobu Čech, kteří vytvořili znaky měst s použitím bestií. Při odkazu na moji první přednášku si připomeneme čím začínala – konkrétně nám nejblíže známými prvky vycházejícími z heraldiky – tj. odznaky. Bavili jsme se tehdy o Vladislavu Jagellonském a jeho nejtypičtějším odznakem „W“. A tu nám nastává další spojitost s Václavem IV. Tento král totiž nejenže užíval „W“ v iniciálách písmen své bible nebo jiných iluminovaných rukopisů, ale dokonce jej užil i na jedné pečeti, která leží nepovšimnuta v zaprášených archivních docích – a hleďme, jedná se o pečeť s erbovním znamením bastarda, konkrétně sousedního města Žebráku, kde ono „W“ je málo čitelné, ale přesto patrné nad štítem.

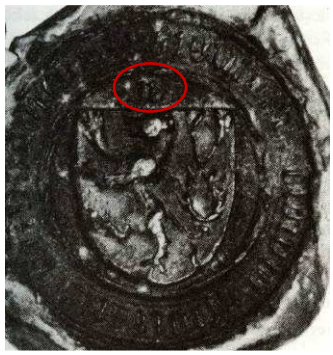

A právě toto nenápadné písmeno, dnes bezmyšlenkovitě používané v trojkombinaci nám otevírá cestu do prazvláštních světů a myšlenek, které mohou objasnit vznik nejen těchto prapodivných znaků.

KLÍČOVÉ VAROVÁNÍ:
7777
Nenechte očipovat
SVÁ SRDCE
ještěry z pekel !
www.andele-svetla.cz

Otázka: Nejedná se snad, částečně po vzoru otisků trilobitů, v těchto erbech o zachycení podoby reálně existujících monster? (A ponechme stranou otázku, zda samostatně schopných života či neživých.) Podržte si stále myšlenku „W“ a udělejme nyní slavný Cimrmanův krok stranou, abychom se dostali po chvíli zase zpět, ale už jinými dveřmi.

Jak víme z přednášky doc. Mazuta, král Václav neměl potomka, který by po něm mohl převzít trůn. Je to o to zarážející, že se z mnoha pramenů dozvídáme o královych milostných vztazích přinejmenším s lazebnicemi. Proč se za celou dobu jeho čtyřicetiletého panování nepodařilo „vytvořit“ nástupce pro zvláštně impotentního panovníka? Pokud přijmeme celkem normální myšlenku, že se Václav mnohokráte modlil za svého potomka k Bohu a ten jej nevyslyšel, nemohlo náhodou dojít k tomu, že panovník zanevřel na jeden oslovovaný a hluchý pól nadsvětové moci a obrátil se na pól opačný? Pokud totiž nedokáže sám za pomoci Boha vdechnout život novému lidskému stvoření, nehledalo jeho stísněné ! libido šanci vytvořit něco svého a přitom nebožského a originálního z bytostí – na ještě větší posměch všestvořiteli – z bytostí, kterým Bůh vtiskl život?

Zkusme podstoupit tuto cestu, zda neobjasní určité záměry krále. Předně je potřeba pro náš hledaný druhý pól najít alternativu hlavnímu pramennému základu představovaném biblí. Tím asi nejznámějším by mohlo být dílo Michaila Afanasjeviče Bulgakova. Ten to spis nám ukazuje druhý pól dlouho pouze pod jediným písmenem jména na podávané vizitce –

[Cizinec už neseděl, ale stál, a v ruce držel knížku, vázanou v temně šedé kůži, objemnou obálku z kvalitního papíru a navštívenku. „Promiňte, že jsem se v zápalu naší debaty zapomněl představit. Tady je moje navštívenka, pas a pozvání do Moskvy na konzultaci,“ pronesl významně a probodával oba literáty očima. Ti zrozpačitěli. Holomek, slyšel nás... napadlo Berlioze a zdvořilým gestem vysvětloval, že cizinec nemusí předkládat doklady. Zatímco mu je neznámý strkal pod nos, básník zahlédl na navštívence latinkou psané slovo „profesor“ a počáteční písmeno příjmení- W.] – Bulgakov: Mistra a Markétka, Volvox Globator, Praha 1997, str.

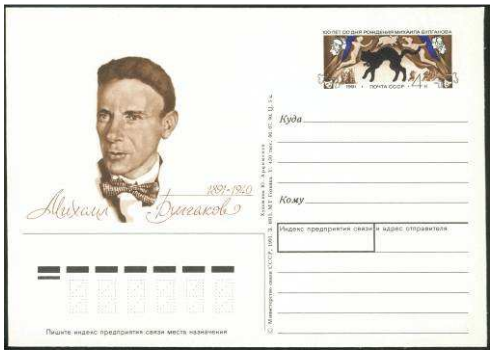

Podívejme se na koncová čísla roků, ve kterých byly ony sledované erby městům uděleny: Žebrák 1396, Rabštejn 1406, Slavkov 1416 a vše je hned jasnější.

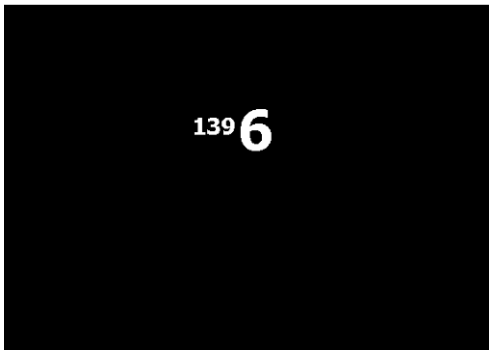

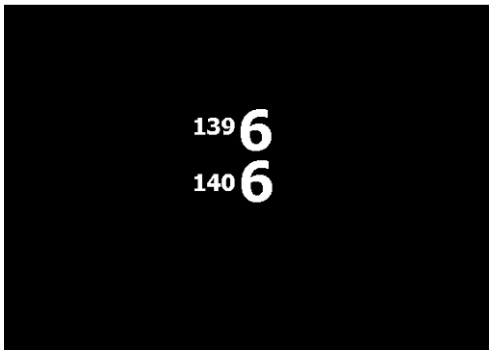

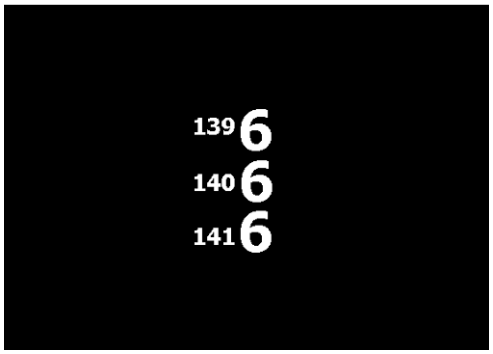

Jakmile jsme získali motivaci, že tato cesta je správná, můžeme se pustit do hledání podpůrných dokumentů – a ty nacházíme v královych rukopisech, kde nám dokonce jeden přímo ukazuje tvorbu takového stvoření.

Zbývá už jen vyřešit otázku, kde se takové temné rituály děly. Po mojí loňské přenášce, kdy jsem si objasnili naše údajné pohřbívání Floriánka jako velkolepé loučení se s ostatky sv. Jana Nepomuckého a tím horního hradu jako Božské svatyně, zaměříme svoji pozornost opět na opačný pól, tentokráte kopce, kde spatřujeme – kupodivu – hrad Žebrák. Jedná se tedy o místo poměrně vzdálené od velké svatyně na horním ostrohu a zároveň samotný spodní hrad je poměrně odříznutý od vlastní kaple sv. Apolináře a sv. Markéty (zde si připomeňme naši loňskou cestu od svaté Markéty ke sv. Starostě a potažmo Janovi Nepomuckému).

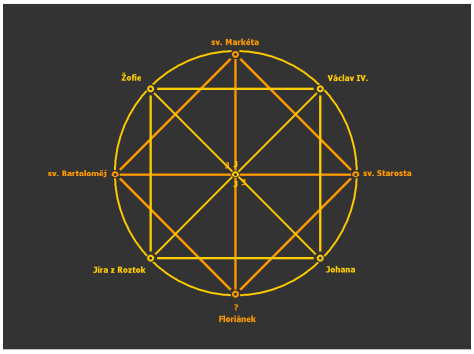

Vhodné místo, skryté před světem nalézá se – jak jste zajisté všichni zažili – ve stísněných prostorách plášťové zdi bergfritu, v místě, kde bývalo hypocaustum – tedy mj. topeniště, ze kterého se teplý vzduch z topeniště dostával skrze dutou meziprostoru dvou zdí do všech částí paláce. (Ne náhodou kolem hradu vyrostly takové byliny jako ďáblík bahenní či zaručený tlumič vášně – čertovo lejno.)

Právě toto místo vzbudí náš zájem, když máme dokonce zvukový záznam. A jelikož všichni dobře víme, že s čerty nejsou žerty, nepřekvapí nás ani další důkaz existence ďábla ve zdech spodního hradu – vždyť ďábel na sebe bere ponejvíce podobu kocoura. (Stopy tohoto ohnivého kocoura – a nikoli ohnivých psů – jsou tedy v kapli na hradě Točník!) V útrobách žebráckého hypocausta tak nacházíme při pátrání po městských erbech mimoděk podobu ďábla, která se snaží opustit hradní zdi a která nám osvětluje dlouho nejasný požár hradu roku 6. 6. 1396.

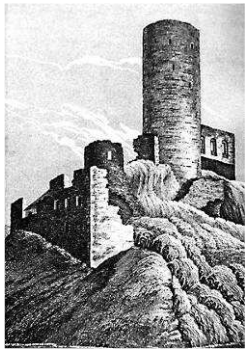

Nejnovější píseň o pravdivé a temné události, kterak český král, Ďáblem podporovaný, zapálil svůj nově zbudovaný hrad, což se stalo v měsíci červnu roku 1396

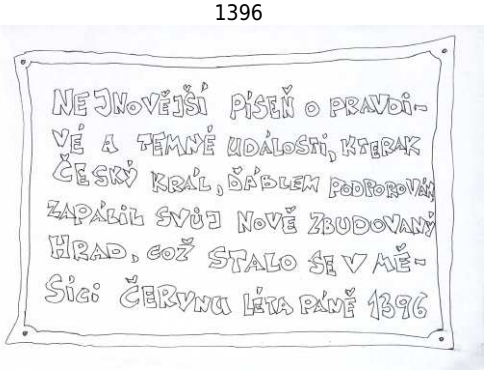

Poslyšte, co stalo se, mazihosté rozmilí,
co vskutku pravda je, o žádná lži řeč tu není,
co vskutku stalo se na hradě Žebráku,
jak tenkrát král Václav chtěl mít všechno na háku...

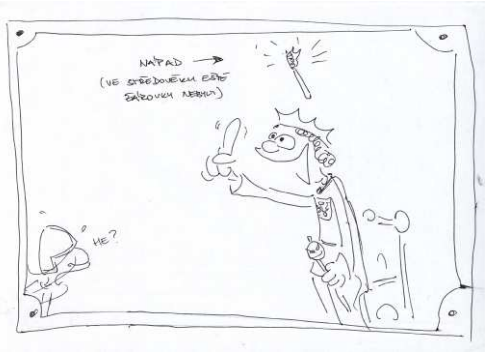

Václav, opilý to bezdětek,
rozhodl se pro, pravda, ďábelský skutek:
„Potomky jsi mi Bože nedal, někdo jiný však pomocnou ruku podal.
S opravdu ďábelskou lehkostí sám vytvořím živé bytosti!“

Hříchu obrovského Mistr Václav dopustil se,
míchaje zvířecí rasy všechny v jedné míse.
Hnusné a odporné potvory,
náhle se v točnických lesích vyrojí...

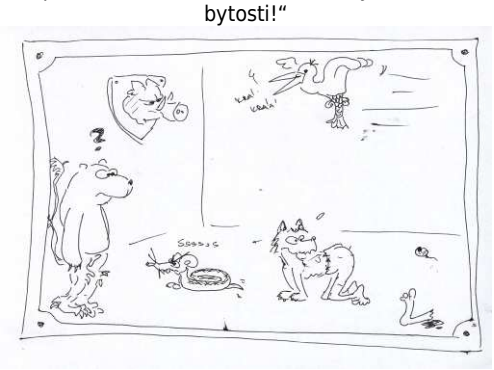

Však šestého dne června měsíce, doplatil Václav
na své skutky velice.
Ze světla jiskra přeskočila, kočičí kožich zapálila,
a hořící tento nástroj ďábla
vletěl do zdí a věž - ta jak fagule vzplála.

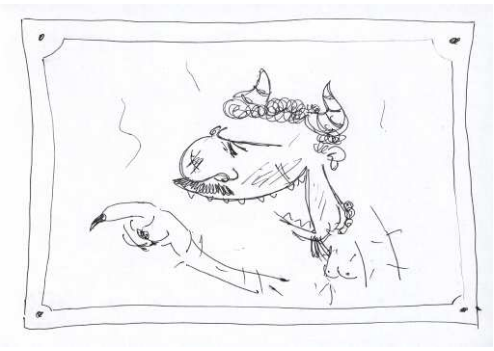

Z tohoto příběhu můžete považiti,
že nevyplácí se s ďáblem souložiti,
na Boha stvořitele si hrát
a na špatné nádobí se vymlouvat.

Z Václava vězměte si poučení,
nad pohodlnou kalhotu prostě není....